

No cure no pay: waar gaat het nu werkelijk om?

No cure no pay moet onder bepaalde voorwaarden voor letselschadeadvocaten worden toegestaan, vindt de Algemene Raad van de Orde. Het College van Afgevaardigden, dat in juni over dit onderwerp zal besluiten, wil de mening van de achterban peilen. Ter stimulering van de discussie geeft Bob van der Goen, lid van dat college, hier zijn mening: 'Schrap de noodverordening die no cure no pay verbiedt. Doe verder niets.'

B. van der Goen

advocaat te Soest

De Algemene Raad heeft zich in zijn interessante en doorwrochte memorandum op het standpunt gesteld dat *no cure no pay* in beginsel zou kunnen worden toegestaan, maar dit voorlopig beperkt zou dienen te worden tot de letselschade- en aanverwante praktijk (notitie van de Raad van 5 maart 2003). De vraag is of men bij het maken van deze keuze wel de dagelijkse praktijk voor ogen heeft gehouden.

Jansen wendt zich tot mij, nadat bij een chirurgische ingreep per vergissing zijn gezonde linker- in plaats van zijn zieke rechterbeen is afgezet. Nu wil hij wel het ziekenhuis aanspreken, maar hij heeft vernomen dat een advocaat peperduur is. Wel heeft hij gehoord van de oplossing *no cure no pay*. Kan ik hem nu voorstellen: 'Je betaalt niets, maar als het geld binnenkomt – dertig procent voor mij?'

Ik hoor mezelf dit nog niet zeggen. In plaats hiervan zal ik hem moeten uitleggen dat de vergoeding die in Nederland voor immateriële schade betaald wordt een schijntje is vergeleken met wat hij hierover op verjaardagsfeestjes of in de kroeg heeft horen verluiden. En als er inkomensschade is, zal hij dit te voor en te na moeten aantonen (als zijn andere been was afgezet, zou hij toch ook in de WAO gekomen zijn?).

Als hij uiteindelijk een schadeloosstelling krijgt, zal hij dit tot de laatste cent nodig hebben en is er geen enkele ruimte voor toekenning van een percentage dat voor mij ook maar enigszins relevant is. Bovendien: de verzekeraar betaalt in principe (met als *escape*

de befaamde dubbele redelijkheidstoets) mijn honorarium. Hoe zou deze reageren als hij weet dat 30% van het te incasseren bedrag naar de advocaat gaat? Wellicht zou hij bij schikkingsonderhandelingen, waarmee het leeuwendeel van deze gevallen wordt afgehandeld, in dat geval 30% minder betalen dan anders het geval geweest zou zijn.

Ik denk dat men enigszins in de war is met de Amerikaanse praktijk van de *tort cases*, maar dat voor ons land de conclusie niet anders kan luiden dan dat in dergelijke gevallen het afsluiten van een *no cure no pay*-overeenkomst niet zo voor de hand ligt en al gauw in strijd komt met de beroepsethiek.

TWEE CRITERIA

Als Jansen (a) niet in aanmerking komt voor gefinancierde rechtshulp, (b) de verzekeraar van het ziekenhuis geen aansprakelijkheid erkent zodat deze mijn declaratie niet voldoet, en (c) Jansen geen eigen middelen bezit en geen lening kan afsluiten, dan zou ik kunnen overwegen voorlopig niet te declareren maar dit eerst te doen na betaling door de wederpartij en gemodereerd te declareren bij onverhoopt verlies van de zaak, hetgeen, zoals uit de tuchtrechtspraak blijkt, toelaatbaar is. Dat ik hiermee debiteurenrisico loop, is evident, maar dit is niet anders bij een *no cure no pay*-regeling, nu de gangbare opvatting is dat zo weinig mogelijk transacties via de Derdenrekening moeten lopen (en verrekening zonder instemming van Jansen niet mogelijk is).

De Algemene Raad is echter van oordeel dat de behoefte aan *no cure no pay* zich bij letselschadezaken voordoet door de concurrentie die de letselschadeadvocaten ondervinden van bepaalde bureaus die wel op basis van *no cure no pay* werken. Hier haalt de Raad twee ongelijksoortige criteria door elkaar: ethiek en concurrentie-overwegingen. Als het om redenen van beroepsethiek ontoelaatbaar is om *no cure no pay* toe te laten, dan kan het belang van de concurrentie hierin geen verandering brengen. Ik ben niet voor niets lid van een club met enerzijds zekere privileges (procesmonopolie) en anderzijds verplichtingen. Een cliënt moet kunnen verwachten dat, zodra hij bij een advocaat voet over de drempel zet, er zekere normen gelden die bij dit beroep passen. Hier kan geen water bij de wijn gedaan worden, ook niet uit concurrentieoverwegingen. Als de Orde bepaalde concessies zou doen en daar duiken letselschadebureaus weer onder, moeten wij dan opnieuw onze regels aanpassen? Nee dus. Als we ervan overtuigd zijn dat onze dienstverlening beter is dan die van deze bureaus, dan zullen we dit beter voor het voetlicht moeten brengen: dit is dan eerder een kwestie van voorlichting dan van regelgeving.

STAART TUSSEN DE BENEN

Dat de vraag naar de toelaatbaarheid van *no cure no pay* vanwege juist de concurrentieproblematiek actueel is geworden, door de bekende uitspraak van de NMa, doet hier niet aan af. Ik had me hier trouwens meer van voorgesteld, van die twee waakhonden

Als de beroepsethiek geen no cure no pay toelaat, kan het belang van de concurrentie dit niet veranderen

tegenover elkaar: de NMa, wakend tegen concurrentievervalsing tegenover de Orde als hoeder van onze beroepsethiek. In plaats van dit behoorlijk uit te vechten ging de laatste er met de staart tussen de benen vandoor, en legde ze haastig het verbod van *no cure no pay* in een verordening vast. Zoals altijd blijkt ook hier weer angst een slechte raadgever.

Op zichzelf getuigt het al van een benauwend legisme om te veronderstellen dat hetgeen met toepassing van een (op zichzelf niet bindende) gedragsregel in discussie is, wel eventjes in orde gebracht kan worden door er maar een formele verordening van te maken. De Raad (en het College van Afgevaardigden) had niet zo overhaast moeten toegeven: een verordening die weer veranderd moet worden als uit de door de Raad zelf aangezwengelde discussie blijkt dat deze overbodig is, ondermijnt het gezag die een dergelijk instituut behoort te worden toegekend. Volgens sommigen in het College van Afgevaardigden moet deze bepaling gezien worden als een noodverordening.

Maar het beroerde van dit soort regelgeving is, dat deze een eigen leven gaat leiden¹ en dan niet meer weg te branden is: het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen (BBA) is als noodmaatregel in 1945 ingevoerd en zadelt ons tot de dag van vandaag op met een dubbele ontslagbescherming waarvan geen mens de diepere betekenis nog kan uitleggen.

SCHRAPPEN

Hoe nu verder? Een belangrijke taak, waarvoor de orde zich gesteld ziet, is te verhinderen dat wij onze taak niet meer behoorlijk kunnen uitoefenen doordat we bedolven worden onder allerlei onnodige regelgeving.² Hiervan uitgaande is de conclusie eenvoudig: schrap de noodverordening die *no cure no pay* verbiedt. Doe verder niets. De bestaande praktijk kan zich heel goed redden met de normering die zoals gezegd in de tuchtrechtspraak al voorhanden is. ●

NOTEN

- 1 Hof van Discipline 10 november 1997, no. 2589, *Advocatenblad* 30 april 1999; Hof van Discipline 9 februari 1998, no. 2474, *Advocatenblad* 19 maart 1999; Raad van Discipline Leeuwarden 25 januari 2002, no. 19/01; Hof van Discipline 12 juni 2002, no. 3423, *Advocatenblad* 1 november 2002.
- 2 Vgl. Peter Fitzpatrick, *The Mythology of Modern Law*, London, 1992.
- 3 Mr. E. van Staden ten Brink, 'De vrije advocatuur en haar vijanden', *Advocatenblad* 16, 6 september 2002, p. 694 e.v.

(advertentie)

het einde niet in zicht ?

met onze tevredenheidsgarantie en
vaste prijs weet u waar u aan toe bent

er kan maar één de beste zijn
www.AdvocatenSoftware.nl

Rivierenlaan 197
8226 LG - Lelystad
tel 0320 251 994
fax 0320 257 880

Stichting Advocaten Software